

Anexa 2

Poezii, de Ana Blandiana, selectate din volumul *Integrala Poemelor*

(Editura Humanitas, 2019)p. 1 – 8

Poezii de **Eugenio Montale**, selectate din volumele *Poezii* (Editura Dacia,

1988) și *Caiet pe patru ani* (Editura Univers, 1981)p. 8 - 15

Ana Blandiana

Dans în ploaie

Lăsați ploaia să mă îmbrățișeze de la tâmples până la glezne,
lubiții mei, priviți dansul acesta nou, nou, nou,
Noaptea-și ascunde ca pe-o patimă vântul în bezne,
Dansului meu i-e vântul ecou.

De frânghiile ploii mă cațăr, mă leg, mă apuc
Să fac legătura-ntre voi și-ntre stele.
Știu, voi iubiți părul meu grav și năuc,
Vouă vă plac flăcările tâmpelilor mele.

Priviți până o să vi se atingă privirea de vânt
Brațele mele ca niște fulgere vii, jucăușe -
Ochii mei n-au cătat niciodată-n pământ,
Glezele mele n-au purtat niciodată cătușe!

Lăsați ploaia să mă îmbrățișeze și destrame-mă vântul,
lubiți-mi liberul dans fluturat peste voi -
Genunchii mei n-au sărutat niciodată pământul,
Părul meu nu s-a zbătut niciodată-n noroi!

Elegie

Bandajează-mi rănilile naive,
Doamnă frumoasă și bună,
Rănilile prin care credința mi s-a scurs,
Clipă de clipă, o lună.

Frunze ușoare ce nu mai urăsc
Și n-or mai iubi niciodată
Așează-mi-le compresă pe frunte,
Galbenă doamnă iertată.

Leagă-mi urechile cu foșnet de aripi
Să uit mecanicul vuiet de zbor
Și pentru a nu mai căuta să-nțeleg
Acoperă-mi ochii ușor.

Și lasă ploaia să curgă pe trupul
Prin care uimirea a trecut ca un plug,
Îngăduie limbilor roșii-ale ierbii
Să mă suie pe rug.

Îndură-te-apoi și cheamă ninsoarea
Să cadă nebună, să cadă,
Labele păsărilor să-mi pună, pioase,
Cruci pe zăpadă.

Joc

Uite, ploaia coase
Cerul de pământ
Cu fir de mătase
Răsucit de vânt.

Uite, iarba țese
Pământul de nori.
M-am gândit adese-
Ori, adeseori:

De la voi se vede
Iarba ca o ploaie
Care curge verde
Peste cer și-l moaie,

Iar ploaia o fi
Pe-a norilor cale
O iarbă mai gri
Sub tăpile tale.

Hai să facem schimb,
Să vezi și tu cum e -
Tu îmi dai un nimb,
Eu îți dau un nume;

Iar dacă ne-ntreabă
Care-or fi din două -
Ploaia-n nori e iarbă,
Iarba-n ceruri plouă;

De ne ispitește
Care-i adevărul -

F A B

Ploaia-n nouri crește,
Iarba spală cerul.

Frunze de animal

Frunze de animal ținut în ploaie,
Umbra pielosă de gutui,
Un cer zemos care se-ndoaie
Ca să-l consumi și să i te supui.

Prea înțelepte capete de aur atârând
Gândesc miresme ca să te subjuge
Ispititoarei care urcă blând
Prin crengile deschise-n cruce

Și-n frunzele senzuale bolborosește stins
Făgăduieli ciudate și eresuri
În timp ce ora picură-ntr-adins,
Văzduhul cu mai multe înțelesuri.

Ce moarte aromată se coace în gutui!
Ce ți-ai putea dori mai mult s-arăți?
C-un gest pios și singur pui
Rotundul aur putred printre cărți.

Eu cred că norii

Eu cred că norii povestesc
În fiecare țară altfel,
Poate că sunt ținuturi unde
Se văd pe ceruri epopei -
La noi pe boltă trec ciopoare
Cu câini bătrâni și miei nostalgici,
Și-alunecă-n pășunea-albastră
Pe urma lor trei ciobănei.
Sau se înalță-o mănăstire
Nepământeasă, ca în somn,
Surpată-n haos fără milă
De răsuflarea unui vânt
Și iarăși răzvrătită-n ceruri
Până când aripi de șindrilă,
Căzând înspre înalt cu spaimă,
Suie din lacrimi un cuvânt.
Cum am putea să ne dorim
Un cer senin și-o boltă goală,
Când norii spun povești prin care
Suntem salvați în veșnicii?
Veniți, furtuni, deasupra noastră

Și înflorește-ne, durere,
Cât timp mai știi cu abur sacru
Pe cerul lumilor să scrii...

Din haos

Ziduri de apă, turnuri lichide, castele
În clocot
Ca și orașele călătoare pe cer
Înrudite cu ele
Spre care se-ntind
Și aproape le ajung,
Spărgând-se lent în explozii
Cu sfârșitul amânat îndelung,
Răzgândindu-și durerea
Din spasme-ntr-un hohot
Pe care-ntr-o zări îl auzi
Înmulțit triumfal
De ecouri lucioase ca de globuri de spumă
Și brusc risipit în moloz luminos,
Așchii de raze, sori uzi,
Stinși cu spaimă și astfel semnal
Unor noi ondulări
Ale ritmului mumă
Care scoate din haos
Val pierind după val.

Recviem

1

„Cine e în spatele tău ? “, m-ai întrebat
Și eu n-am îndrăznit să întorc capul.
Am șoptit doar: „Nimeni.“
„Ba da, mi-ai spus, îl văd
Și vreau să știu cine este.“
Dar, fără să mă întorc,
Eu am șoptit: „Este Nimeni. “

2

Vocea ta
Și zgomotele ploii
Mă împachetau
Într-o cămașă de forță.
Nu aveam cum să scap.
Ritmic, același ritm,
Zgomotele ploii și vocea ta
Implorând: „Pune capăt, Doamne,

ALB

Pune capăt. "
Doamne
Tu cel ce mă ții
Îmbrățișată în milă
Ca într-o cămașă de forță,
Fără să te hotărăști
Dacă
Să-i ascuți
Sau nu ruga.

3
Cum poate să fie să simți
Că te împinge din spate
Cineva sau ceva,
Fără să te poți împotrivi,
Fără să știi înspre ce,
Dar să mergi tot mai repede,
Uneori chiar să nu mai reușești
Să pășești
Și atunci să aluneci
Sau, chiar, pe scurte porțiuni,
Să planezi,
Dar fără certitudinea că
Vei fi în stare să zbori,
Atunci când zborul va rămâne
Singura șansă,
La capătul brusc al cărării...

4
„Un poet pe care nu cred că l-ai citit,
Îți spuneam,
Era convins că există
Și dincolo o moarte
Al cărei rezultat este nașterea pe pământ.”
Și - uitându-ți o clipă durerea -
Tu zâmbeai ca de o glumă
Tristă,
Iar eu continuam, ca să te fac să râzi:
„Dacă nu te vei simți bine acolo,
Adu-ți aminte de Novalis,
Și mai ales nu uita
- Fă-ți un nod la batistă -
Să mă previi
Când revii.”

5
Mesager al știrilor bune
Întinzându-și umbra prelungă
Peste peretele de la capul
Patului tău,

FAB

El stătea așteptând.
Își spusese, probabil,
Și acum aștepta să te bucuri.
Dar tu nu auziseși
Și continuai, fără să-l vezi,
Să suferi,
În timp ce el,
Cu aripile ciulite,
Încerca să te asculte,
Respirând sau nu.

6
Ești atât de frumoasă,
Străvezie aproape,
Materială încă, dar o materie
Din care n-a mai rămas decât lumina
Desenată pe pernă.
Umbră argintie,
Încă de pe acum umbră,
Începând să aparții
Altei lumi, altei stări de agregare,
Încă de pe acum,
Încă dinainte.

25 septembrie 2005
Orele 9 - 9,30

7
Dacă timpul ar fi viața sufletului,
Cum spune Plotin,
Eu am acum mai puțin suflet
Decât acum zece ani.
Iar tu aproape deloc.
Dar nu.

Nu se pierde nimic:
Timpul se strânge în suflet
Ca-ntr-o clepsidră curgând
Fir de nisip din idei, din scânteii,
Pe care tu
Îl torci
În continuare,
O clepsidră pe care
Nu trebuie decât, dacă vrei,
S-o întorci.

8
Știam că ne vezi de deasupra
Ca și cum ai fi fost îngropată în cer
Înainte de a fi în mormânt
Sau ca și cum,

Totul se oglindea pur și simplu
Precum
Pe pământ
Așa și în cer.
Îmi aduceam aminte
Ochiul sever
De demult
Căruia nu i se putea ascunde nimic
Și, ca și atunci,
Îmi era frică și
Aș fi vrut să te ascult,
Dar nu mai știam ce înseamnă
Să fiu cuminte.

9

Faptul că nu te văd,
Că nu ne întâlnim,
Că mă îndrept,
Oprindu-mă în ultima clipă,
Spre telefonul la care vorbeam,
Nu-nseamnă că nu ești.
Poate întârzii
Asemenea celei mai joase
Note a orgii,
Atât de profundă încât
Nimeni nu o poate auzi.

10

Glasul tău reverberat din bulgăr în bulgăr
Ajunge la mine în somn.
Același glas care mă striga în copilărie
În visul
Din care mă trezeam scăldată în lacrimi
Și tu trebuia să mă mângâi:
„Nu plânge, nu plânge... “
„Am visat c-ai murit“, îți spuneam,
„Și că de-acolo mă strigi. “
„Nu plânge, nu plânge,
Sunt aici“, îmi spuneai.
„Nu plânge, nu plânge“,
Îmi spui,
„Acolo e-aici.“

11

Nu mă lăsa
Să cad în viitor,
Să mă destram în timpul ce-o să vină
Ca-n groapa cerului
Un zburător

Înmormântat în zarea lui străină.
Fii pentru mine ancora
În lut
În stare să mă țină strâns cu iarbă
În astăzi,
Locul devenit trecut,
Fii pentru mine ancora
Și-ntreabă...

12

„Scrie“, ai spus
Și eu am luat un creion și hârtie
Crezând că vrei să-mi dictezi.
„Scrie“, ai repetat
Și-ai tăcut ca o icoană.
Iar eu am început să scriu
Tăcerea ta.
Tăcerea ta
Din care toate curg
Cum curge sângele din rană.

Eugenio Montale

După ploaie

Pe nisipul umed apar ideograme
ca gheara de găină. Mă uit în spate
dar nu văd adăposturi sau cotețe de păsări.
Poate-a trecut o rață obosită, sau poate șchioapă.
N-aș ști să descifrez acel limbaj
chiar dac-aș fi chinez. Ar fi de-ajuns un suflu
de vânt ca să-l șteargă. Nu e adevărat
că Natura e mută. Vorbește la întâmplare
și singura speranță e să nu se ocupe
prea mult de noi.

Oase de sepie

Să nu ceri cuvântul ce veghează
sufletul nostru inform, cu litere de foc
mărturisindu-l, în timp ce strălucește
asemeni plantei de șofran în praf.

Ah, merge omul singur,
al altora și al său însuși prieten,
nepăsător de umbra pe care canicula
i-o întipărește-n tencuiala sfărâmată.

Să nu ne ceri formula ce deschide lumi
doar vreo silabă strâmtă și uscată.
Atât îți putem spune azi,
ceea ce nu suntem, ceea ce nu voim.

*

Amiază palidă și încremenită
lângă zidul ce arde al grădinii,
ascultăm printre pruni și mărăcinișuri
fluierături de mierle, foșnet de șerpi.

În crăpăturile pământului și pe mazăriche
urmărim rândurile furnicilor roșii
cum se-ntrerup ori cum se-mpletesc
pe vârfurile unor snopi pitici.

Întrezărim printre frunzișuri palpitarea
îndepătată a solzilor de mare,
în vreme ce tremurătorul țârâit
al greierilor se înalță dintre mușuroaie.

Înaintând în soarele ce ne orbește
simțim cu o tristă surprindere
cum viața întreagă și tot zbulciumul ei
este acest mers de-a lungul unor ziduri
ce au pe creastă cioburi verzi de sticlă.

*

Adu-mi floarea-soarelui s-o răsădesc
în pământul meu consumat de săruri,
să-și arate ziua toată în oglinzile cerului
neliniștea figurii galbene.

Tind către calitate toate cele obscure,
se topesc corpurile într-un șuvoi
de culori: acestea în muzică. Să dispari
fără urmă e deci aventura aventurilor.

Adu-mi planta ce ne călăuzește
acolo unde răsar transparentele blonde
și viața se topește în aer ca o esență;
adu-mi floarea-soarelui înnebunită de lumină.

*

Am întâlnit adesea răul vieții;
era ca râul gătit bolborosind,
era ca frunza arsă închircită
și calul istovit.

De toate mi-am dat seama, dar nu de minunea
ce ne dezvăluie divina indiferență;
era statuia somnolenței la amiază
și noul și șoimu-n înălțime.

*

Știu ora-n chipul cel mai pașnic
e fulgerat de-o crudă strâmbătură,
dezvăluind durerea invizibilă.
N-o vede omul de pe stradă din mulțime.

Vorbele mele, în zadar trădați
tainica mușcătură, vântul ce bate-n inimă.
Dreptatea e a celui care tace.
Cântul care suspină e un cânt de pace.*

Glorie a amiezii fără margini,
când nici o umbră nu mai dau copacii,
și mai mult, mai mult se ivesc în jur
pe arșița prea mare aparențele.

Soarele-i sus - și un prundiș uscat.
Deci ziua mea nu s-a-ncheiat cu totul:
ceasul cel mai încântător e peste zidul
acoperit de un apus de soare palid.

E încă foc în jur; un pescăruș
plutește pe-o relicvă a existenței.
Ploaia e dincolo de această dezolare,
în așteptare bucuria-i mai deplină.

*

Fericire atinsă, mergem
pe tine ca pe o muchie de cuțit.
În ochi ești lumină ce pâlpâie,
sub picior gheață ce plesnește
și nu te atinge cel ce te dorește mai mult.

Ajungând în inimile pătrunse
de tristețe, le luminezi; dimineața ta
e dulce și tulburătoare asemeni cuiburilor

de sub streșini.

Ah! nimic nu răscumpără plânsul copilului
căruia îi scapă balonul printre case.

*

Poate că într-o dimineață-naintând printr-un văzduh
de sticlă sterp, voi vedea marele miracol:
nimicul ridicându-se la spate,
golul pe urma mea, cu groază de bețiv.

Apoi ca pe o pânză se vor îngrămădi copaci,
clădiri, coline, hrana iluziei de fiecare zi.
Dar va fi prea târziu: voi pleca pe tăcute
printre oamenii ce nu-și întorc fața, cu taina mea.

*

Sistru* ușor la vântul
unui greier pierdut,
abia atins și stins
în moleșală.

Din adâncuri se împrăștie
în noi un izvor secret:
lumea-n care trăim
abia se ține.

Dacă o arăți, în văzduhul
sur tremură corupte
vestigiile
pe care golul nu le înghite.

Acolo gestul se nimicește,
orice glas tace,
coboară la gurile ei
viața stearpă.

*

Deasupra zidului cu scrijelări,
umbrind băncile rare
arcu văzduhului apare
încheiat.

Cine-și mai amintește de focul
care a ars năvalnic
în vinele lumii? S-au risipit
într-o odihnă rece formele.
Mâine voi vedea iarăși băncile

și zidul și drumul obișnuit.
În viitorul deschis diminețile
stau ancorate ca niște bărci în port.

**Sistru* = instrument muzical de percuție la vechii egipteni

În parc

În umbra magnoliei
din ce în ce mai îngustă,
pocnind ca dintr-un suflu de țeavă,
săgeata m-atinge și se pierde.

O frunză părea, ce pornește
din plop și se stinge izbită
de vânt-poate o mână era
curgând prin verdeață.

Un răs ce nu-mi aparține
străbate frunzișul cărunt
până la pieptu-mi, îl zguduie
un tril înțepând vinele,

și râd împreună cu tine
pe roata diformă a umbrei,
mă alungesc de mine desprins
peste rădăcinile tari ca de os

și mă joc peste fața ta cu un pai...

Foarfece, nu tăia chipul ei

Foarfece, nu tăia chipul ei,
unic în memoria ce se destramă,
nu face din făptura-i în ascultare
ceața mea veșnică.

Coboară frigul... dure lovituri
taie vârfurile. Și salcâmul rănit
scutură carapacea greierului
în prima zloată de noiembrie.

Cer și pământ

Că de câteva secole cerul ar coborî pe pământ
tot mai iute
nu puteai crede. Acum când mi-e cu neputință

să ți-o spun prin viu grai îți dezvălui că
n-a coborât niciodată
pentru că cerul nu e un bumerang
aruncat ca să-l vezi revenind.
Dacă l-am creat nu se lasă revăzut,
privat de însușirea existenței.
Dar dacă nu e așa poate să se lipsească
de noi, zgura lui, și din istoria noastră.

Spre Finistère

Cu mugetul de cerbi sunând în ploaia
din Armor arcul genei ți s-a stins
la prima beznă pentru a filtra
în zona tencuită unde se-nvârt
roți de cicluri, fuse, spițe, ciufuri
de arbori scuturați. Altă dovadă n-am
că Dumnezeu mă vede, că pupilele-ți
acvamarine pentru el privesc.

Furtuna

Furtuna în șuvoaie pe foile
cărnoase ale magnoliei, lungile tunete
de martie și grindină.

(te trezesc sunetele de cristal
în cuibul tău de noapte, aur
topit de mahon, pe tăietura
cărților legate, încă arde
o fărâmbă de zahăr în scoica
pleoapelor tale)
fulgerul care glasează
arbori și ziduri surprinzând
totul în eternitatea clipei -
lespede a manilor* și distrugere - sculptată
în lăuntru tău ca pe o osândă
legându-te de mine și mai mult
decât dragostea, stranie soră -
apoi bubuitul aspru, harfele,
freamătul tamburinelor în întuneric,
tropăitul ca de dans spaniol
și, deasupra, gesturile confuze...

Ca atunci

când întoarsă spre mine
și dezvelindu-ți fruntea de nourul părului,

m-ai salutat - ca să dispari în beznă.

**mani* – sufletele morților, zei ocrotitori ai căminului (mitologia romana)

Sub ploaie

Un murmur și casa ta se-nvăluie
ca-n ceața amintirii,
Din frunzele de palmier dau lacrimi,
acum când descompunerea apasă surd,
ținind pe loc în zăpușeala serelor
speranța goală, gândul care roade.

„Por amor de la fiebre“... mă poartă un vârtej
cu tine. O draperie roșie iradiază,
se-nchide o fereastra.
Pe scena părintească lunecă acum,
coaje de ou printre noroaie,
un strop de viață între umbre și lumină.

Țipă Adiós muchachos, compañeros
de mi vida discul tău în curte.
Mi-e scumpă masca, dacă dincolo
de morișca destinului îmi mai rămâne
un salt ce mă îndreaptă
către tine.

Urmăresc ropotul lucid și, mai în fund,
nimburi de fum lăsate de o navă.
Se sfarmă un nor...

Prin tine înțeleg
tot ce-ndrăznește cocostârcul
când luându-și zborul de pe culmi cețoase
vâslește către Colonia Capului.